

Marie Pixová – scénář – ZŠ Smečno

Paní Marie Pixová se narodila v roce 1947 v Budiškovcích u Dačic do rodiny statkářů.

“Měla jsem postupně dva sourozence, mladší sestru a pak bratra, vyrůstali jsme tam všichni společně, protože všichni chodili pracovat na pole a nás tam vlastně opatrovala prababička.”

Během dětství pocítila vliv totalitního režimu Československa. V roce 1950 začala celostátní akce K jako “Kulak”, v rámci které přišli o majetek soukromí sedláci. Tato událost se týkala i rodiny Marie, které sebrali rodinný statek na jaře roku 1953.

„Přijeli tři muži, v civilu teda, jo?”

„A prababička mě chytla a řekla: Běž na pole a řekni tátovi, mámě a babičce, že jsou tu pánové a že mají jít okamžitě domů.”

„Táta převzal papíry, což byl teda stěhovací dekret, ten zněl, že do čtyřadvaceti hodin musíme všichni opustit ten statek a že je přistavenej v Dačicích na nádraží nákladní vagón, do kterýho si můžou vzít nejn nutnější věci a samozřejmě že do toho musí taky nastoupit, na ten transport.”

Před cestou do Dačic si tehdy šestiletá Maruška sbalila hračku...

„Popadla jsem panenku. Při tom nakládání do toho osobáku, kterej někdo sjednal a že nás odvezou na ten nocleh do těch Dačic, tak mi někdo tu panenku sebral.”

Nepříjemnou cestu vlakem, určeným pro dobytek, ještě zhoršoval strach z toho, kam jedou, proč tak daleko a jak se k nim budou chovat místní.

„Když jsme se do tý Loučky dostali, tak se seběhli všichni a každěj přinesl něco. To byli kulaci vystěhovaní z Českéjch Budějovic, ze Zruče nad Sázavou, prostě ze všech možnejch konců, a ti přinesli třeba talíře, někdo hrnky.”

„A tam, kde se odevzdávalo podojený mlíko, tam odtád' přinesli hrnek mlíka a ted' se ňák složili a přinesli tam ňákej chleba.”

To, že přišli o rodinný statek, mělo krutý dopad i na ostatní členy její rodiny.

„Prababičku, která se o nás celou tu dobu starala, od nás odtrhli a dali jí... tam byl takovej jakýsi domov důchodců v budově zámku.”

„Děda, ten teda z důvodu tohohle toho nátlaku a tý hrozný situace, ten psychickéj tlak jako nezvlád a podřezal si žíly. Takže následně do roku 56 už nebyl schopen ničeho. Vlastně ležel a obsluhovali jsme ho. Zemřel teda v roce 56.”

S těžkým osudem své rodiny se však paní Marie Pixová vypořádala nečekaně dobře. Dokonce si z těchto úskalí odnesla pozitiva.

„Vlastně jsme museli jeden druhýmu pomáhat, jo? Ale i třeba nás to naučilo k takový úctě k těm starejm.”

„Mezi těma lidma to určitě vytvořilo to, že když někdo něco potřeboval, tak věděl, že se na ně může obrátit a že mu pomůžou.”

„Ty lidi to naučilo takový pospolitosti, že prostě nenechali, aby ten druhý padl.”